

Kapitola 6. Završení ega

Předcházející část: Kapitola 5. Jak svést ego na scestí

Kapitola 6

ZAVRŠENÍ EGA

Odhalení přichází po odstranění překážek, které stojí v cestě. Překážky se odstraňují samy, když zmizí jejich opory. Jedním z pilířů je teorie „kauzálního vztahu“. Proč je poznání tohoto tak důležité? Lze to chápat, pokud vidíme, že víra v příčinu – je jedním z hlavních pilířů iluze, že člověk je individuální, existující sám o sobě a má nezávislé „JÁ“ nebo ego.

„Kauzální vztah“ je v podstatě duální – existuje „to“, které vyvolává „toto“. Existuje tedy potřebná pomyslná logická nutnost existence „JÁ“, která poskytuje vysvětlení a příčinu akce „tohoto.“ Odtud se za myšlenkami objevuje imaginární „myslitel“, za činy – „činitel“, za pocity – „cítící“, za vynálezy – „vynálezce“.

To znamená, že pro ego je charakteristická záměna identity s akcí, chováním, rolemi nebo tituly. Tento zmatek je způsoben nesprávnou identifikací EGA; a to nejen jako individuální postavou, ale také jako něco spojeného s obrazem sebe sama, složeným z akcí, chování, pocitů a myšlenek. Přesvědčení, že člověk je soubor kvalit, například správných a nesprávných, nebo že on je svým posláním, posiluje iluzi individuálního činitele. Vzhledem k tomu, pokud by EGO přestalo být uznáváno, tak se noří do bezedné bažiny sebeurčení. V případě, že jsou definice „dobré“, člověk se cítí šťastným; pokud jsou „špatné“, cítí se v depresi nebo vinným. Ve skutečnosti jsou všechna sebeurčení chybná a stejně zavádějící.

Je dobré si uvědomit, že iluze individuálního EGA, nebo bytosti, vytváří falešnou identitu, jejíž vytrvalost se zdá být obtížné překonat z několika důvodů. Člověk se zamiluje do svého drahocenného EGA, a brzy se jím stane posedlý, činící ho subjektivním centrem své mluvy i myšlenek. Sobecké EGO se idealizuje jako hrdina nebo hrdinka příběhu a dramatu člověka. V něm EGO je viník, oběť, příčina, adresát všech obvinění i pochval i odpovědným za ně, ústřední hereckou postavou v melodramatu života. Rovněž se vyžaduje, aby EGO bylo ochráněno, a jeho přežití se stává tím nejdůležitějším. Ono předpokládá, mimo jiné, že je nutné, aby „mělo vždy pravdu“, za každou cenu. Víra v reálnost EGO, se ztotožňuje s přežitím a pokračováním existence.

Za účelem překonání identifikace s EGO, se musíme vzdát všech výše uvedených duševních návyků. To vyžaduje ochotu „obětovat“ všechny tyto vlastnosti a návyky myšlení, ve jménu Boha, lásky a pokory. To vyžaduje ochotu opustit všechny duševní předsudky. Při dostatečné vytrvalosti se marnost přestane vnímat jako pravda, a bude nazírána jako základ omylů. V poslední nádherné explozi člověk pozná, že rozum ve skutečnosti opravdu nic „neví“. Něco o „tom“ může vědět, ale nemůže to vědět opravdu, protože znát to opravdu, znamená být tím, co víte; například, i když člověk ví všechno o Číně, neznamená to ještě, že je Číňanem.

Omezovat rozum tím, že zřejmě ví – znamená snížit jeho velikost a vliv, tak že se stává služebníkem člověka, ne jeho pánem. Je zřejmé, že rozum ve skutečnosti pracuje s předpoklady, vnějšími iluzemi, vnímanými událostmi, které nejsou ověřitelné závěry a smyšlenkami, které mylně považuje za realitu. Skutečnost, kterou konstruuje rozum, ne-existuje.

Mysl je náchylná k expanzi a přiřazuje si „světské“ myšlenky a názory. Pečlivé zhodnocení ukazuje, že všechny tyto názory jsou bezcenné. Je to vše marnost, nejsou důležité, a nemají žádnou hodnotu. Rozum každého člověka je přetížen nekonečnými názory, ale uvážíme-li, čím jsou ve skutečnosti, ukáže se, že jsou to jen smyšlenky. Důležitější však je, že jsou generovány polohováním a zesilují se jím, a takové polohování přináší nekonečné utrpení. Vzdát se polohování – znamená potlačit názory a aby bylo možné potlačit názor, je třeba odmítnout polohování.

Hodnota vzpomínek se také snižuje poznáním, že rozum nejen nesprávně vnímá skutečné, ale neustále dělá chyby i v minulosti, a to, co si lidé pamatují, je ve skutečnosti jen záznam minulých iluzí. Všechny akce byly v minulosti založeny na iluzi toho, za co se člověk v té době považoval. Je hluboká moudrost ve smutném vyjádření: „V té době se to zdálo jako dobrý nápad.“ Po reflexi a meditaci se víra v imaginární JÁ (EGO) jako skutečné JÁ člověka snižuje, protože se poznává, že všechny věci se dějí samy od sebe, a ne z vůle vnitřního EGA.

Životní události nejsou způsobeny ničím ani nikým. Zprvu vzniká určitá frustrace z vědomí, že všechny události v našem životě jsou neosobní, autonomní interakce všech tváří nebo převažujících stavů přírody a vesmíru. Patří mezi ně funkce těla, myšlení a hodnoty a významy, které dává rozum myšlenkám a dějům. Tyto automatické reakce jsou neosobními důsledky předchozího programování. Při naslouchání svým myšlenkám lidé pochopili, že poslouchají jen programy. Ve skutečnosti neexistuje žádné vnitřní Já (ego), které vyvolává proud vědomí. Tento objev lze učinit, jednoduše požaduje, aby rozum přestal myslet. Okamžitě je zřejmé, že rozum zcela ignoruje lidskou touhu a působí sám o sobě, protože se nepodřizuje svobodné vůli. Kromě toho, často funguje opačně.

Základem vytrvalosti a dominance ega – je jeho nárok na autorství subjektivních zkušeností „Já jsem myslel,“ prezentující se jako údajná příčina všech aspektů lidského života. Je obtížné to změnit, pokud během meditace nesoustředíme veškeré naše úsilí na původ toku myšlenek.

Časová prodleva mezi vnitřně procítěnými událostmi a potvrzením autorství ega – je asi 1/10000 sekundy. Je-li tato časová prodleva zjištěna, ego ztrácí sílu. Je zřejmé, že člověk je svědkem jevů, není jejich příčinou, není tím, kdo je způsobuje. Pak se Ego stává předmětem pozorování, a člověk s ním přestane být identifikován, jako s pozorovaným nebo prožívajícím subjektem.

Zajímavá je i schopnost sledování. Ego je vlastně postaveno mezi realitu a rozum.

Funguje jako druhý monitor v zařízení s vysokou zobrazovací přesností. Monitor reprodukuje právě nahraný film se zpožděním zlomku vteřiny. Proto vše, co člověk zažívá v každodenním životě, je ve skutečnosti okamžitá reprodukce diktována egem. V tomto zlomku vteřiny se všechny příchozí informace ihned upravují egem v souladu

s předchozím naprogramováním. Z tohoto důvodu jsou zkreslení integrovaná a dějí se automaticky.

Takový přístup skrývá realitu a schovává ji před vědomím. Jedním z prvních detailů, kterých si všimneme, když se dostaneme za rámec ega, je jak všechno v životě prochází velkou proměnou a mění se v pocit, že je živé. Začneme vnímat realitu před tím, než je zkreslena, ztlumena a upravena předpoklady. Pocit, který člověk zažívá, když poprvé cítí život takový, jakým ve skutečnosti je, je ohromující. Jen pár okamžiků předtím, než zmizí iluze falešného Ega, se na okamžik stává viditelnou Realita, jakou by si ji nikdo nikdy nedokázal ani představit. Poté jakmile vypneme aparát vnímání ega, uvidíme nádhernou krásu. V tom zlomku vteřiny pocítíme smrt, protože zbytky struktury ega mizí spolu s přesvědčením, že jen ono bylo skutečné.

Shrneme-li to, můžeme říci, že ego je kombinací poloh propojených marností a strachu. Vlady Ega nás zbavuje extrémní pokora, která podkopává propagaci ega.

Dalším pilířem ega je víra, že je naším zdrojem poznání a přežití, že se na něho díváme jako na zdroj informací o sobě a o světě. Ego považujeme za své rozhraní pro interakci s okolním světem; je jako televizní obrazovka, zprostředkovává nám svět a jeho významy a my se obáváme, že bez něj budeme ztraceni.

Celý lidský život bylo ego centrem všech jeho záležitostí; proto jsou do něj vloženy nejsilnější emoce. Ego je zároveň zdrojem i objektem tužeb a je zatíženo sentimentem; to zahrnuje celou škálu lidských emocí, nezdarů, ztrát a objevů, vítězství a tragédií. Člověk je posedlý a zamilován do této bytosti, do jejích proměnlivých rolí. Objem toho, co bylo do ega vloženo, ho dělá příliš cenným, než aby se ho bylo možné vzdát. Jsme s ním spojeni mnohaletou známostí – nadějemi, očekáváními a sny. Člověk je připoután k tomuto malému Já (egu), které je považováno za stěžejní pro prožití života.

Kromě celoživotní investice do toho, za co se považujeme, se na obzoru budoucnosti objevuje spektrum smrti. Strašná zpráva, že toto Ego, je odsouzeno ke svému konci, se zdá být neuvěřitelná. Vyhlídka smrti, jako završení mého Já se zdá nespravedlivá, bizarní, neskutečná a tragická. Vyvolává to strach a hněv. Celá řada emocí, které byly prožívány z důvodu života, se nyní znovu prožívá, ale tentokrát ve vztahu ke smrti.

Pro zbavení se ega jako centra pozornosti musíme opustit všechny vrstvy propojenosti a marnosti, s postupem času se člověk setkává tváří v tvář s primární funkcí ega – kontrolou trvání a přežití. Proto se ego drží všech svých práv: Jejich hlavním účelem je, aby bylo zajištěno přežití ega a „příčina“ jeho posedlosti ziskem, výhrou, vzděláním, známostmi a hromaděním majetku, dat a dovedností. Ego neustále vytváří schémata, zajišťující přežití – někdy ošklivé, někdy zřejmé, někdy tajné a skryté.

Pro průměrného člověka je všechno výše uvedené skličující, je to jako špatná zpráva. Nicméně, pro ty, kteří se věnují aktivní duchovní práci, to jsou dobré zprávy. Ve skutečnosti, ego vůbec nemusí zemřít; život nekončí; bytí se nepřerušuje; a žádný hrozný, tragický osud na nás na konci života čeká. Je to jako

s egem, celý příběh je jen výplodem fantazie. Dokonce ani nemusíme zničit ego, nebo na něm pracovat. Je nutno splnit jen jediný jednoduchý úkol: **vzdát se identifikace s egem jako se svým skutečným „Já“!**

I když se zbavíme identifikace s egem, i nadále budeme chodit a mluvit, jíst a smát se; jediným rozdílem bude, že stejně jako tělo, všechny tyto činnosti se týkají „jich“ namísto „mě.“

Tedy vše, co je potřeba – opustit vlastnictví, autorství a iluzi, že člověk vymyslel a vytvořil toto Já (ego); vidět, že to byl jen omyl. Je zřejmé, že to je docela přirozený a nevyhnutelný omyl. Dělají ho všichni, ale jen málokdo tento omyl pochopí, a je ochoten nebo schopen ho napravit.

Pravděpodobnost napravení tohoto omylu nesprávné identifikace je transformace, kterou nelze provést bez Boží pomoci. Chcete-li se vzdát toho co se zdá být samotná podstata bytí, musíte mít velkou odvahu a odhodlání. Z počátku ta vyhlídka děsí a vyvolává strach ze ztráty. Existuje obava, že „nebudu sám sebou.“ Je zde i strach ze ztráty bezpečnosti a známých věcí. Známé je pohodlné a tam je vždy skrytá věta: „Já je všechno, co vlastně mám“. Myšlenka opustit známé Já (tedy Ego) vyvolává strach z prázdnoty, neexistence, nebo snad z morbidního „Nic.“

Aby se usnadnil přechod od identifikace ega k vyššímu „JÁ“, je užitečné vědět, že méně je nahrazeno více, a proto se nepociťuje žádná ztráta. Pohodlí a bezpečnost, shromažďované kousek po kousku, a striktně na základě sebeidentifikace s malým „Já“, vypadají nepatrně ve srovnání s objevem pravého „JÁ“. „Já“ je mnohem blíže k procítění „sebe“. Malému „Já“ se děly všechny možné neúspěchy, strachy a utrpení, ale skutečné „JÁ“ je za hranicí jejich pravděpodobnosti. Malé „Já“ muselo nést břemeno strachu ze smrti, a skutečné „JÁ“ je nesmrtelné a je mimo vší čas a prostor. Přechod přináší úplnou a naprostou spokojenost. Úleva z toho, že se obavy, zamořující celý lidský život, ukázaly být bezdůvodnými a imaginárními, je tak velká, že na chvíli je obtížné vůbec fungovat na světě. Osvobozený od trestu smrti, nádherný dar života kvete v celé své kráse, nekomplikovaný nebezpečím nebo časovým tlakem.

Čas se zastavuje a dveře se otvírají věčné radosti; Boží láska se stává Realitou Přítomnosti. Znalost Pravdy o Všem Živém a Jsoucím se projevuje v zarážejícím Sebepoznání. Velkolepost Boha, všeobjímající a mocná, přesahuje všechno, co si jen dokážeme představit. Nakonec, cítit se opravdu jako doma – velmi hluboký zážitek v celém svém rozsahu.

Představa, že se člověk bojí Boha, je natolik absurdní, že vypadá jako tragické bláznovství. Ve skutečnosti to, co je samotnou podstatou lásky, navždy rozptyluje všechny obavy. Absurdita nevědomosti lidstva – to je „Božská komedie“. Zároveň se hledání na slepo a utrpení zdají být nesmyslné a zbytečné. Boží Láska je plná nekonečného soucitu; Je těžké pochopit, jak mohou lidé věřit v Boha, který se rozčiluje a zlobí na lidská omezení. Slepý svět ega – je nekonečná noční můra; dokonce i to, co se v něm zdá být dary, je pomíjivé a prázdné. Skutečný úděl člověka – uvědomit si pravdu o Božím Zdroji a Stvořiteli, který je vždy přítomen ve vytvořeném a je Stvořitelem „JÁ“.

Spokojenost se životem uvnitř hranic ega je mizerná cena za opovržením hodné drobky, které platí ego za podrobení se a službu jemu. Jeho malé úspěchy a potěšení jsou mizerné, prchavé a přechodné.

Dalším důvodem houževnatého sevření ega je jeho strach z Boha. Tomuto strachu napomáhá a podporuje ho ego, rozšiřující dezinformace o povaze Boha. V procesu Personifikace se na něj projektují různé antropomorfní nedostatky, které narušují představy člověka o Boží podstatě. Podobně obřímú obrázku *Rorschacha*, lidské fantazie o Bohu se stávají, jak správně poznamenal Freud, univerzálním skladem obav a iluzí lidstva.

Freuda omezovalo to, i když správně tvrdil, že tento falešný bůh neexistuje, že se nedovtíпил existence pravého Boha (což odpovídá kalibrované úrovni Freuda, 499). Carl Jung psychoanalytik a jeden z Freudových současníků, šel dále a oznámil pravdu o lidském duchu a významu duchovních hodnot. (To je důvod, proč je Jung kalibrován na úrovni 540.) Tato pozorování jasně ukazují meze a možnosti logiky, inteligence a racionality.

Abychom pochopili podstatu Boha, stačí pouze znát podstatu lásky. Skutečně, poznat lásku, znamená cítit a pochopit Boha; a znát Boha, znamená pochopit lásku.

Absolutní povědomí a znalosti v přítomnosti Boha – to je Klid, který slibuje dokonalou bezpečnost pod nekonečnou ochranou. Žádné utrpení není možné. Žádná minulost, které by bylo možné litovat, ani budoucnost, které by bylo možné se bát. Vzhledem k tomu, že všechno je známé a navždy, všechny možné obavy z neznámého se rozptylují navždy. Záruka přežití je absolutní; žádné mraky na obzoru, žádná budoucnost nebo další moment, který by mohl ukrývat nadcházející selhání. Život je nikdy nekončící „dnes“.

Stav reality vylučuje jakékoliv důvody ani neexistují žádné vztahy mezi subjektem a objektem. Proto nejsou žádná podstatná jména, zájmena, přídavná jména a slovesa, není ani nic „jiného“, a celkově v Realitě nemůže být nic podobného vztahům. Nejsou možné ani zisk ani ztráta. „JÁ“ je již Vším Jsoucím, a není nic nedokončeného. Není nic, co by člověk musel vědět, nezbývají žádné otázky. Všechny cíle byly dokončeny, všechna přání splněna. „JÁ“ existuje bez přání a je prosto chtíce i tužeb.

Už má všechno, protože ono je i to všechno. Bytí Všeho Jsoucího zbavuje nedostatku, není třeba nic dalšího již dělat. Nejsou žádné myšlenky. Neexistuje rozum, o který by stálo za to se starat. „JÁ“ – Bůh -Átman nemá žádné potřeby. Nebývá potěšeným nebo rozčíleným. Existence „JÁ“ nevyžaduje žádné úsilí. Sám zdroj existence vyzařuje světlo poznání, které nepotřebuje ani tělo ani jinou materiální formu. Ne-forma je podstata formy. „JÁ“ je nekritické, nestranné, zcela dostupné, je přítomno a přijímá.

Není nebezpečné vzdát se nižšího „Já“ v zájmu Vyššího „JÁ“. Bezpodmínečná láska Vyššího „JÁ“ k nižšímu „Já“ je záruka jeho milosrdenství. Záření „JÁ“ přes nižší „Já“ je oblast Ducha Svatého, spojení mezi duchem a egem.

V modlitbě prosíme, dáváme a svou svobodnou vůlí se rozhodujeme dovolit Duchu

Svatému být naším průvodcem. Z Boží Milosti, je možná transformace osvětlení.

Říká se, že ukončení ega brání odpor. Ego se nechce měnit, bez ohledu na všechna jeho utrpení, strachy a lítost. Bije se za to, že má „pravdu“ za každou cenu, třese se nad svými drahými domněnkami a divoce je brání. Ego není ve skutečnosti nepřítelem, nad kterým je třeba zvítězit, ale pacient, kterého je třeba vyléčit. Ego je nemocné a trpí halucinacemi, vlastními jeho struktury. Pro návrat ke zdravému rozumu, stačí pouze ochota lidstva. Pravda se ukáže sama o sobě; nelze ji dostat nebo ji vybojovat, svítí sama od sebe. Božský Klid je obrovský a dokonalý. Jeho přítomnost je velmi jemná a plná. Nic zůstane beze změny nebo neuzdraveným. Taková je podstata a vlastnost Lásky. „JÁ“ je realizace ztělesnění Stvořitele jako samotného bytí. Nic mimo Boží lásku existuje.

Příběh Pravdy je vyprávěn po staletí znovu a znovu, ale stojí za to ho znovu zopakovat. Poušť, která se objevila v důsledku toho, že ego poznalo, že ve skutečnosti nic neví, se najednou zalévá Boží láskou, doslova, jako by se otevřela přehrada. Božství jakoby tisíce let čekalo na tuto poslední chvíli. V jediném okamžiku klidné extáze je člověk konečně doma. Skutečná přítomnost je tak ohromující, zřejmá a absolutní, že se zdá nepravděpodobná, jakoby vůbec byla možná víra v libovolnou jinou „realitu“. Je to zvláštní forma zapomnětlivosti, jako příběh hinduistického boha, který si přál, aby se stal krávkou, a pak zapomněl, že to udělal a ostatní bohové ho museli zachránit.

Někdy ego falešně identifikuje samo sebe jako osobnost. Myslí si: „Jsem taková a taková osobnost.“ A řekne: „Ano, jsem takové.“ Taková iluze vytváří strach, že zbavením se ega, člověk ztrácí svou identitu. Je to strach ze smrti, „mne, takového jaký jsem.“

Po nahlédnutí do svého vnitřka, se člověk může ujistit, že osobnost – je systém naučených reakcí, a že osobnost není skutečným „JÁ“. Skutečné „JÁ“ je mimo hranice osobnosti. Člověk pozoruje tuto osobnost, ale neexistuje žádný důvod, se s ní ztotožnit. Po objevení se reálného „JÁ“ jako pravého „JÁ“ osobnost, po určité přestávce na to, aby se přizpůsobila nové situaci, pokračuje zase komunikovat se světem, který nepozoruje žádný rozdíl. Osobnost pokračuje bavit svět a občas se i smát, stává se novinkou, jako tělo. Místo „JÁ“ se osobnost stává „jím“, pracující na vlastní pěst, tak řečeno. Má návyky, životní styl, preference, které ale nemají již žádnou hodnotu, nejsou důležité a nepřinášejí žádné šťastné či nešťastné důsledky. Zbytkové zdání lidských emocí také přichází a odchází, ale nemají více vliv ani moc, protože se vůbec neidentifikují jako vlastní, „moje“.

Lidé v tomto světě očekávají určité reakce a jsou naštvaní, pokud se nedostaví, proto z lásky k nim je dovoleno reagovat tak, jak se očekává, ačkoli ve skutečnosti reakce nejsou důležité a nemají žádnou hodnotu. Osvobozením se od identifikace malého „Já“, tedy ega, je obtížné a nepřírozené nořit se do světských drobností, které vyžadují lineární zpracování.

Nyní je kladen důraz na podstatu spíše než na detaily o formě, na zpracování kterých se ztrácí zbytečně energie. Zejména na to má vliv to, že frekvence EEG, doprovázející vyšších stavy vědomí nebo osvětlení – jsou pomalé théta vlny (4-7

cyklů za sekundu). Jsou pomalejší než alfa vlny (8-13 cyklů za sekundu), které nastávají během meditace. Obyčejný rozum vnímající ego, obvykle existuje v „beta“ vlnách (13 nebo více cyklů za sekundu).

Svět donekonečna upozorňuje na to, na čem nezáleží, musíme si uvědomit, že považuje tyto věci za důležité, vážné, nebo dokonce životně důležité. Z úcty k lidským pocitům stojí za to alespoň přibližně popsat normální sociální reakce, jinak se lidé cítí být odmítnutými nebo nemilovanými. Například, lidé zažívají radost nebo smutek z toho, co je považováno za zisk nebo ztrátu. Ve skutečnosti ani jedno, ani druhé neexistuje, ale je zřejmé, že lidé to vnímají jako skutečné. Empatie je nahrazena soucitem a poznáním a ne stejnou emocí.

Ve skutečnosti běžní lidé chtějí, aby byli uznáni těmi, kým jsou. Na nejvyšší úrovni lidé pochopili, že jedno a to samé „JÁ“ svítí v každém, léčí pocit oddělenosti a projevuje pocit míru. Přinášet mír a radost ostatním – dar milosrdné Přítomnosti.

Následující část: [Kapitola 7. Rozum](#)